

— Не, отговори тя като изгледа внимателно Пикильо.

— Забрави ли двѣтъ малкы бѣдни дѣца, на които преди двѣ години, близо до гостинницата на Златото Слънце, ты помогнѣ да не умрѣтъ отъ гладъ?

— Ты си пріятельтъ на Петралби! извика причервено момичето.

— Да на Петралби на пріятеля ми, другаря ми. Какво станѣ той?

— Отъ тогасѣ той останѣ при мене като слуга на гостинницата плачаше като трѣгнѣхъ и ми думаше че ще пострадаймы по пѣтя.

— Не, докато съмъ при васъ чуй ма».

И вѣрныйтъ другарь на Петралби имѣ разказа искѣсо въ какѣвъ видѣ гостинница са намѣрвахъ; обади имѣ какво е званіето и намѣреніята на капетанина, и кои сѣ средствата за спасеніето имѣ.

« Сичкытъ отидохъ да си легнѣтъ, приложи той, и подирь единъ часъ ще заспѣтъ. Споредъ обичая си, капетанинѣтъ ще слѣзе може бы въ земника тогасѣ слѣзвамы и ный, и да гледамы да излѣземъ отъ адекватъ тѣзи гостинница. Но какъ ще излѣземъ, туй еще го не знаѣхъ. Ще видимы тогасѣ По-чакайте, отивамъ да прегледамъ.

И като остави берберя и племенницата му повече умрѣлы а не живы, слѣзе нѣколко стѣпала по стѣлбата, легнѣ на очитѣ си и слушаше въ тъмнотата съ вниманіе на сѣкый шумъ. Много време той останѣ въ туй положеніе; найподирь чу разбойницытъ като влѣзвахъ въ станѣ си единъ слѣдъ другый. Той слѣзе еще нѣколко стѣпала, спрѣ са на първыя катъ и слушаше растреперанѣ и едва дишашѣ. Отворихъ са вратата на трапезаріята и излѣзе капитанинѣтъ съ фенерь въ рѣка. Той слѣзе по стѣпалата които водяхъ въ земника, на който вратата остави отдирѣ си отворены. Пикильо, полека и издалечъ, посмѣи да го послѣдова; заключи вратата като обрнѣ ключа два пѣти, зе снопа на ключовѣтъ и като преграчаше стѣпалата по четырь намѣри са въ стаята си.

« Сега, рече на двамата си пріатели, немамы ве-